

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 012205 17 Кж
Бања Лука, 14.03.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених А.П., Е.А., С.Б.-П., П.Л. и А.Н., због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, а против оптужених А.П., Е.А. и С.Б.-П. и због кривичног дјела омогућавања уживања опојних дрога из члана 225. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужилаштва из Бањалуке и бранилаца оптужених, изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 012205 16 К од 12.12.2016. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички јавни тужилац Витомир Солдат, оптужени и браниоци оптужених, а у одсуству уредно обавијештених браниоца оптуженог Е.А. и оптуженог А.Н., донио је 14.03.2017. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване жалбе окружног јавног тужиоца и бранилаца оптужених А.П., Е.А., С.Б.-П., П.Л. и А.Н. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 012205 16 К од 12.12.2016. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 012205 16 К од 12.12.2016. године, оглашени су кривим А.П. због кривичних дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске за које му је примјеном одредаба члана 38. тачка 2. и члана 39. став 1. тачке 2. и 4. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту КЗ РС) утврђена казна затвора у трајању од 2 (двije) године и 7 (седам) мјесеци, а за кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члана 225. став 1. КЗ РС, казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, па је примјеном одредаба члана 42. став 2. тачка 3. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године.

Оптуженом Е.А. је за кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС утврђена

казна затвора у трајању од 2 (двје) године а за кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члана 225. став 1. КЗ РС казну затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, па је примјеном одредаба КЗ РС о изрицању казне за дјела у стицају осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 4 (четири) мјесеца.

Оптуженој С.Б.-П. је за кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС утврђена казна затвора у трајању од 2 (двје) године и 7 (седам) мјесеци, а за кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члана 225. став 1. КЗ РС казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, па је примјеном одредаба КЗ РС о изрицању казне за дјела у стицају осуђена на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године.

Оптужени П.Л. и А.Н. су за кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС осуђени на казну затвора у трајању од по 2 (двје) године.

На основу члана 44. став 1. КЗ РС оптуженима је у изречене казне урачунато вријеме проведено у притвору од 23.01. до 23.02.2014. године.

На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) оптужени су обавезани да солидарно накнаде трошкове кривичног поступка у износу од 700,00 КМ, оптужени П.Л. је обавезан и на накнаду и награду трошкова браниоца по службеној дужности по рјешењу и у износу наведеном у изреци ове одлуке првостепене пресуде, сви су обавезани и на плаћање паушалног износа од по 150,00 КМ, а оптужена С.Б.-П. и А.Н. су обавезани на накнаду која се односи на награду и нужне издатке постављених им бранилаца, с тим што ће висину ових трошкова првостепени суд утврдити посебним рјешењем.

На основу члана 62. у вези са чланом 224. став 5. КЗ РС, оптуженима је изречена мјера безбједности одузимање предмета који асоцирају на опојну дрогу, мобилне телефоне са припадајућим СИМ картицама, а што је све детаљно наведено у овој одлуци изреке првостепене пресуде.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбу окружни јавни тужилац и браниоци оптужених.

Тужилац побија пресуду због одлуке о казни у односу на све оптужене, предлаже да се пресуда преиначи и оптуженима изрекне веће казне.

Бранилац оптуженог А.П., адвокат В.Љ. из П. побија пресуду због "повреде одредаба ЗКП", погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, "повреде материјалног права" и одлуке о казни, с приједлогом да се побијана пресуда у односу на оптужене А.П. и П.Л. преиначи на начин да се ови оптужени огласе кривим због кривичног дјела из члана 225. став 1. КЗ РС и да им се за то дјело изрекне условна осуда.

Бранилац оптуженог Е.А., адвокат мр М.Д. из Б., побија пресуду због погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, с приједлогом да се побијана пресуда преиначи у правној оцјени дјела и оптужени огласи кривим због кривичног дјела из члана 225. став 1. КЗ РС и да му се за то дјело изрекне мања казна, односно да се та пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Бранилац оптужене С.Б.-П., адвокат З.Ј. из Б., побија пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. ЗКП РС, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, с приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи на начин да се оптужена ослободи од оптужбе због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, а да јој се за кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члана 225. став 1. КЗ РС изрекне условна осуда са максималним роком провјеравања, односно да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Бранилац оптуженог П.Л., адвокат Ј.П. из Б. пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. ЗКП РС, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, с приједлозима да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, преиначи у одлуци о казни на начин да му се изрекне минимална казна затвора која се може изрећи за кривично дјело за које је оглашен кривим.

Бранилац оптуженог А.Н., адвокат М.Б. из Б., побија пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона, те "грубог кршења Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода", с приједлогом да се пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, или да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Браниоци оптужених Е.А., С.Б.-П., П.Л. и А.Н. су поднијели одговоре на жалбу тужиоца и предложили да се та жалба одбије као неоснована.

На сједници вијећа која је одржана у одсуству уредно обавијештених, оптуженог А.Н. и браниоца оптуженог Е.А., а у складу са одредбом члана 318. став 4. ЗКП РС, републички јавни тужилац је изложио жалбу окружног тужиоца, остао код навода и приједлога из жалбе, а у погледу жалби бранилаца оптужених предложио да се оне одбију као неосноване.

Браниоци оптужених су изложили жалбе као и одговор на жалбу тужиоца, остали код навода и приједлога из жалби и одговора, а оптужени су те жалбе и одговоре подржали.

Оптужена С.Б.-П. је прије сједнице доставила суду допуну жалбе коју је изложила на сједници вијећа и остала код тих изнесених навода и приједлога.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе и допуну жалбе оптужене С.Б.-П., као и одговоре бранилаца оптужених на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Жалбом браниоца оптуженог А.П. се пресуда побија због повреде одредаба ЗКП и у разлозима наводи да је првостепени суд у оцјени доказа повредио одредбу члана 15. ЗКП, а и одредбу члана 3. ЗКП РС, јер код оцјене доказа није примјенио принцип "in dubio pro reo" (у сумњи у корист оптуженог), те да резултати изведених доказа на главном претресу а у вези за кривичним дјелом неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС за које је оглашен кривим нису пружали поуздан основ за закључак да је оптужени то дјело учинио. Кључни приговори жалбе браниоца оптуженог се свде на наводе, да он није дјеловао у саставу групе, а да је опојну дрогу искључиво набављао за своје потребе и да ју је давао другима на уживање, па да је због свега тога и чињенична основа пресуде у дијелу изреке који се односи на кривично дјело из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, погрешна и непотпуна.

Наведени приговори жалбе како у основу повреда ЗКП РС на које се позива као и у погледу мањкавости чињеничне основе пресуде у дијелу који се односи на кривично дјело из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, нису основани. Побујана пресуда је правилном оцјеном доказа која је извршена у складу са одредбом члана 295. став 2. ЗКП РС извела коначан, а и по оцјени овога суда правилан закључак да је оптужени учинио оба кривична дјела за која је и оглашен кривим. Наиме, у поступку саслушани свједоци – лица која су куповала опојну дрогу, а на које се пресуда и позива у образложењу, као и материјални докази – транскрипти пресретнутих телефонских разговора како између оптуженог Порче и оптужене С.Б.-П., као и оптужених П.Л. и С.Б.-П., оптуженог Е.А. и оптуженог А.П., оптуженог А.Н. и оптуженог А.П., као и телефонска комуникација између оптужених и лица која су куповала опојну дрогу, упућује и по оцјени овога суда на правилан закључак побујане пресуде да су сви оптужени, када је о кривичном дјелу из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС ријеч, учествовали као више лица у набавци, дакле куповини и продаји опојне дроге марихуана. Побујана пресуда је изнијела садржај исказа свједока, а онда и садржај телефонских комуникација о којима је напријед било ријечи, а које су оствариване управо у периоду који је означен у изреци побујане пресуде. Правилно побујана пресуда закључује да садржај тих комуникација упућује на постојање претходног договора између оптужених, као и потенцијалних купаца, односно лица којима су оптужени непосредно или преко других продавали опојну дрогу - марихуану. Стога је правилан закључак побујане пресуде о претходном договору оптужених у вези са набавком и продајом опојне дроге а произилази из чињенице да су код свих оптужених пронађене или одређене количине опојне дроге, мобилни телефонски апарати и други предмети који су наведени у одлуци побујане пресуде о одузимању предмета по члану 62. став 1. а у вези са чланом 224. став 5. КЗ РС.

Свједочења оптуженог А.П. у којим пориче извршење дјела из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС је супротно доказима оптужбе, па га првостепени суд из тих разлога а прихватајући доказе оптужбе основано није прихватио.

Неосновани су и приговори који се износе у жалби браниоца оптуженог Е.А. а у основу побијања пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је пресуда у образложењу навела садржај исказа свједока С.К., М.Б. и Ј.Д. Из исказа ових свједока произилази да је оптужени заједно са оптуженим А.П. вршио продају опојне дроге, а да је у периоду описаном у изреци побијане пресуде са оптуженим Порчом остваривао контакте путем телефона, као и са свједоцима С.К., А.С., Ј.Д., А.К. и то управо у периоду у којем се терети да је учинио кривично дјело за које је и оглашен кривим. Стога су сви приговори које износи жалба браниоца у основу побијања пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, неосновани.

Жалба браниоца оптужене С.Б.-П. у основу побијања пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г), з) и к), те из става 2. ЗКП РС наводи како је повреда из тачке г) учињена на штету оптужене јер током истраге она цијело вријеме није имала браниоца због чега је повријеђено право на одбрану, те да друга лица која је она спомињала на испитивању у истрази иако је наводила њихова имена, нису процесуирана чиме се доводи у питање принцип легалитета кривичног гоњења, чиме је повријеђена одредба члана 17. ЗКП РС.

Изнесени приговори су неосновани јер је првостепени суд поступао само по оптужници која је од суда потврђена против оптужених који су у овом поступку и оглашени кривим, а што се тиче приговора повреде права на одбрану, односно да оптужена у истрази није имала браниоца, тај приговор је неоснован јер одредба члана 53. став 1. ЗКП РС прописује да осумњичени, односно оптужени мора имати браниоца већ приликом првог испитивања ако је нијем или глув, или ако је осумњичен за кривично дјело за које се може изрећи казна дуготрајног затвора. У овом случају истрага је вођена због кривичног дјела за које се може изрећи казна затвора од пет до петнаест година, због чега наведени приговор није основан.

Жалба браниоца оптужене указује и на повреду одредбе члана 237. став 3. ЗКП РС, а која прописује да ће судија за претходни поступак без одгађања а након предузимања радњи из члана 234. (посебне истражне радње) обавијестити лице против којег је радња била предузета и да то лице може затражити испитивање законитости наредбе и начина на који је спроведена радња. По ставу жалиоца на овај начин је повријеђен члан 8. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода. Овим приговором се како то произилази из његовог садржаја доводи у питање законитост посебних истражних радњи у овом случају надзора и техничког снимања телекомуникација.

Изнесени приговор није основан, јер оптуженој није ускраћено право да након потврђивања оптужнице на основу члана 248. став 1. тачка г) ЗКП РС поднесе приговор којим оспорава законитост доказа, а она то није учинила.

Жалба браниоца оптужене указује и да јој је ускраћено право на унакрсно испитивање свједока А.М. и А.А., јер су искази ових свједока прочитани на главном претресу у складу са одредбом члана 288. став 2. ЗКП РС будући да није било могуће обезбједити њихово непосредно саслушање на

главном претресу јер је њихов долазак пред суд отежан. Тај приговор је дјелимично тачан, али није основан. Наиме, искази свједока саслушани у ранијем поступку се могу по одлуци суда прочитати и користити као доказ, између осталог ако је њихов долазак пред суд знатно отежан из важних разлога. У конкретном случају свједоци су боравили у иностранству, њихови су искази прочитани, а одбрана није предложила да се они непосредно позову и саслушају на главном претресу. Одбрани дакле, није ускраћено право да предложи саслушање свједока непосредно на главном претресу што се у жалби неосновано истиче.

У жалбеном основу погрешно утврђеног чињеничног стања ова жалба истиче како докази изведени на главном претресу нису оцијењени у складу са одредбом члана 295. став 2. ЗКП РС, па да је због тога коначан закључак побијане пресуде да је оптужена учинила кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, погрешан. Ти приговори су неосновани, јер је побијана пресуда у образложењу изнијела садржај како субјективних тако и објективних доказа, оцијенила те доказе појединачно и у међусобној повезаности, те извела правилан закључак да је оптужена заједно са осталим саоптуженим учинила кривично дјело из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

И свједочење оптужене је побијана пресуда правилно одбацила као неувјерљиво, прихватајући исказе како свједока који су од ње добијали или куповали опојну дрогу, тако и материјалних доказа – до којих се дошло предузимањем посебних истражних радњи надзор и техничко снимање телекомуникација, јер из транскрипата тих пресретнутих разговора између како оптужене и оптуженог А.П., тако и између оптужене и оптуженог П.Л., као и комуникације путем телефона са НН лицима, о чему је побијана пресуда дала исцрпно образложење на странама 28. и 29. пресуде. Из наведених разлога су приговори упућени мањкавости чињеничне основе побијане пресуде, када је ријеч о кривичном дјелу из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, неосновани.

Неосновани су и приговори жалбе браниоца оптуженог П.Л. у дијелу побијања пресуде због начина на који су оцијењени докази, као и у дијелу жалбе гдје се истиче да је провођење посебних истражних радњи и достављање обавјештења осумњиченом након спроведених радњи, а што је супротно одредби члана 237. став 3. ЗКП РС. Ти су приговори неосновани, из разлога који су већ истакнути у претходном дијелу образложења ове пресуде у којем је одговорено на идентичне приговоре у вези са жалбом браниоца оптужене С.Б.-П..

Из тих разлога није повијеђена одредба члана 8. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода. Ни приговори који су упућени побијаној пресуди да није правилно оцијенила доказе и извела погрешан закључак да је оптужени учинио кривично дјело из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, јер је пресуда прихватила исказе свједока Д.Р., М.Д., А.С., С.К., М.Б. и Ђ.П. и правилно на основу тих исказа као и резултата посебних истражних радњи и техничког снимања комуникација, извела правилан закључак да је оптужени Л. учинио кривично дјело из члана 224. став 2. у вези

са ставом 1. дакле, да је у претходном договору са осталим оптуженима учествовао у набавци и продаји опојне дроге, а што су потврдили и саслушани свједоци. Приговор жалбе да су свједоци на саслушању пред полицијским службеницима присиљени да дају исказе који ће теретити оптуженог, су неосновани, јер су на главном претресу саслушани свједоци крим. инспектор ПС К. Д.К., као и свједок Д.К.1 који су потврдили својим исказима да приликом саслушања свједока у Станици полиције никакве мјере принуде према њима у смислу да терете оптужене, нису предузимане.

Стога су сви изнесени приговори ове жалбе по оцјени овога суда, неосновани, а закључак побијане пресуде у дијелу који се односи на оптуженог П.Л., правилан.

Жалба браниоца оптуженог А.Н. у основу побијања пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка указује да пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама. Жалба се позива на образложење побијане пресуде, цитира дијелове образложења и закључује да о одлучним чињеницама које пресуда утврђује на основу исказа свједока на којима је заснован суд о кривици оптуженог, не произилази ништа релевантно што би оптуженог довело у везу са кривичним дјелом из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС. Посебно жалба критикује садржај исказа свједока В.М. износећи тврдњу да из овог исказа не произилази ништа што би се могло приписати у кривицу оптуженог.

Оцјењујући изнесене приговоре ове жалбе, овај суд налази да су они неосновани. Побијана пресуда се у образложењу које је изнесено на странама 28. и 29. на које се жалилац упућује, дала оцјену изведених доказа која је извршена у складу са одредбом члана 295. став 2. ЗКП РС, имајући при томе у виду доказе прибављене посебним истражним радњама надзор и техничко снимање телекомуникација из члана 234. ЗКП РС из којих произилази да је оптужени А.Н. остваривао комуникацију путем телефона са оптуженим А.П. и С.Б.-П. и да је више пута продавао марихуану свједоку Ж.М. што је овај свједок и потврдио на главном претресу, а у транскриптима који су изведени као доказ на главном претресу утврђено је да је између оптужених и Ж.М. кроз те разговоре договорана куповина дроге, односно да овај свједок тражи од оптуженог да купи дрогу, да се договарају о количини, цијени и мјесту продаје, а из комуникација које су наведене на страни 30. образложења пресуде суд закључује да је оптужени Н. комуницирао и са другим оптуженима у вези са договором о куповини марихуане. Свједоци оптужбе Д.Р., А.С., Ђ.П., С.М. и Д.В. су на главном претресу измијенили исказе које су дали у истрази, па суд након што је саслушао свједоке К. и К.1 (што је већ речено), исказима наведених свједока датим на главном претресу, није поклонио вјеру.

Из наведених разлога приговори жалбе упућени побијаној пресуди да је захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, да докази нису оцијењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, те да пресуда није образложена у складу са одредбом члана 204. став 7. ЗКП РС, нису основани. Супротно тим тврдњама – то је већ напријед наведено, сви докази су оцијењени у складу са наведеним одредбама ЗКП РС, због чега је коначан закључак побијане пресуде да је оптужени А.Н. у договору са осталим оптуженима, на начин у вријеме и под околностима

описаним у изреци ове пресуде учинио кривично дјело из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Жалбе бранилаца оптужених А.П., Е.А. и С.Б.-П., својим приговорима нису ни доводили у питање закључак побијане пресуде да су ови оптужени учинили кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члана 225. став 1. КЗ РС.

Овај суд је испитујући по службеној дужности да ли је на штету оптужених повријеђен Кривични закон, а на коју повреду пази по члану 320. ЗКП РС, оцијенио да Кривични закон није повријеђен јер су радње оптужених описане у изреци побијане пресуде правилно квалификоване као кривична дјела из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. у односу на све оптужене, а у односу на оптужене А.П., Е.А. и С.Б.-П. и као кривично дјело из члана 225. став 1. КЗ РС.

Није повријеђен ни Кривични закон у дијелу који се односи на одлуку из члана 62. став 1. КЗ РС о одузимању предмета наведених у изреци ове одлуке из побијане пресуде.

Како се пресуда побија жалбама и у одлуци о казни, овај суд је разматрајући жалбе тужиоца и бранилаца оптужених закључио да су казне утврђене оптуженима А.П., Е.А. и С.Б.-П. за кривично дјело из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС утврђене примјеном одредаба КЗ РС о ублажавању казне, јер је за ово кривично дјело прописана казна затвора од пет до петнаест година, а примјеном одредаба о ублажавању како је то прописано у члану 39. став 1. тачка 2. КЗ РС, казна се може ублажити до двије године затвора, а правилно су овим оптуженима, такође примјеном одредаба КЗ РС о ублажавању казне (прописана казна затвора од двије до десет година) утврђене казне за кривично дјело из члана 225. став 1. КЗ РС, те су осуђени на јединствене казне затвора како је то и наведено у изреци побијане пресуде.

Оптужени П.Л. и А.Н. су примјеном одредаба члана 39. став 1. тачка 2. КЗ РС, осуђени на казну затвора у трајању од по 2 (двије) године.

Код утврђивања појединачних и осуде на јединствену казну затвора, првостепени суд је оптуженима А.П., Е.А. и С.Б.-П. цијенио олакшавајуће околности које су наведене у образложењу пресуде и како није нашао отежавајућих околности, утврђене олакшавајуће је оцијенио особито олакшавајућим, те правилно закључио да се појединачно утврђеним казнама као и осудом на јединствену казну затвора према овим оптуженима може остварити сврха кажњавања прописана чланом 28. КЗ РС, како са аспекта опште (генералне), тако и посебне (специјалне) превенције.

Исте околности, дакле особито олакшавајуће, првостепени суд је утврдио и на стани оптужених П.Л. и А.Н., те им изрекао казне затвора у трајању од по 2 (двије) године, налазећи да се мјером изречених казни у односу на ове оптужене може остварити сврха кажњавања као и у односу на претходно споменуте оптужене.

Из наведених разлога залагање жалбе тужиоца да се оптуженима изрекну веће казна, односно залагање жалби бранилаца, да се оптуженима изрекну мање казне, није основано.

Ваљало је из свих наведених разлога жалбе окружног јавног тужиоца и бранилаца оптужених, одбити као неосноване на основу члана 327. ЗКП РС и одлучити као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић